YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

17 päivänä heinäkuuta 2008 *

Asiassa C-71/07 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 8.2.2007,

**Franco Campoli**, Euroopan yhteisöjen komission entinen virkamies, kotipaikka Lontoo (Yhdistynyt kuningaskunta), edustajinaan avocat G. Vandersanden, avocat L. Levi ja avocat S. Rodrigues,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolena ja muuna osapuolena ovat

**Euroopan yhteisöjen komissio**, asiamiehinään V. Joris ja D. Martin, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

ja **Euroopan unionin neuvosto**, asiamiehinään M. Arpio Santacruz ja I. Šulce,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit L. Bay Larsen, K. Schiemann, P. Kūris ja C. Toader (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: P. Mengozzi,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 8.4.2008 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Valituksellaan Campoli vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan asiassa T-135/05, Campoli vastaan komissio, 29.11.2006 annetun Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion (Kok. H. 2006, s. I-A-2-297 ja II-A-2-1527; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on osittain jättänyt tutkimatta valittajan kanteen, jossa on kyse vuoden 2004 toukokuun ja heinäkuun välistä aikaa koskevien valittajan eläkelaskelmien kumoamisesta siltä osin kuin näissä laskelmissa sovellettiin ensimmäistä kertaa korjauskerrointa, joka oli lainvastaisesti laskettu valittajan asuinmaan keskimääräisten elinkustannusten mukaan eikä enää mainitun maan pääkaupungin vallitsevien elinkustannusten mukaan, ja osittain hylännyt sen perusteettomana.

## I Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen, sellaisena kuin ne olivat voimassa ennen 1.5.2004 (jäljempänä vanhat henkilöstösäännöt), 82 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädettiin, että eläkkeisiin sovelletaan sellaista yhteisöissä sijaitsevaa valtiota varten vahvistettua korjauskerrointa, jossa eläkkeen saaja on osoittanut asuinpaikkansa olevan.

3 Koska vanhojen henkilöstösääntöjen missään erityissäännöksessä ei säädetty eläkkeisiin sovellettavien korjauskerrointen laskentamenetelmästä, eläkkeisiin oli käytännössä sovellettu korjauskertoimia, jotka oli laskettu työtehtävissä toimivien virkamiesten palkkoja varten vanhojen henkilöstösääntöjen 64 artiklan ensimmäisen kohdan ja kyseisten henkilöstösääntöjen liitteen XI nojalla, eli sellaisen menetelmän mukaan, jonka tarkoituksena oli taata sama ostovoima virkamiesten asemapaikasta riippumatta. Kyseinen menetelmä pyrki heijastamaan tyypillisen virkamiehen

elinkustannusten keskimääräistä eroa hänen asemamaansa pääkaupungissa ja Brysselissä (Belgia) (jäljempänä pääkaupunkimenetelmä). Eläkeläisten osalta viitearvo muodostettiin vertaamalla elinkustannuksia asuinmaan pääkaupungissa elinkustannuksiin Brysselissä.

4 Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja yhteisöjen muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen muuttamisesta 22.3.2004 annetulla neuvoston asetuksella (EY, Euratom) N:o 723/2004 (EUVL L 124, s. 1) vanhoja henkilöstösääntöjä on suuresti muutettu. Yksi mainitulla asetuksella käyttöön otetuista uutuuksista koski sitä, että eläkkeisiin sovellettavat korjauskertoimet poistettiin 1.5.2004 lukien.

5 Asetuksen N:o 723/2004 johdanto-osan 30 perustelukappaleessa esitetään seuraava perustelu:

”Euroopan unionin syventynyt integraatio ja eläkeläisten mahdollisuus valita vapaasti asuinpaikkansa Euroopan unionin sisällä ovat tehneet eläkkeisiin sovellettavasta korjauskerroinjärjestelmästä vanhentuneen. Mainittu järjestelmä on myös luonut eläkeläisten asuinpaikkaa koskevia seurantaongelmia, jotka olisi ratkaistava. Järjestelmästä olisi näin ollen luovuttava eläkeläisiin ja ennen tämän asetuksen voimaantuloa palvelukseen otettuihin virkamiehiin sovellettavin asianmukaisin siirtymätoimenpitein.”

6 Tämän vuoksi henkilöstösääntöjen 82 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa ja 3 kohdassa, sellaisina kuin ne ovat olleet voimassa 1.5.2004 lukien, (jäljempänä uudet henkilöstösäännöt) säädetään, että eläkkeisiin ja työkyvyttömyyskorvauksiin ei sovelleta korjauskertoimia.

7 Mainittu korjauskerrointen poistaminen ei koske virkamiehiä, jotka on siirretty eläkkeelle ennen 1.5.2004. Uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 20 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään siis, että näiden virkamiesten eläkkeisiin sovelletaan edelleen sitä jäsenvaltiota varten vahvistettua korjauskerrointa, jossa heillä on todistettu pääasiallinen asuinpaikka.

8 Uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 20 artiklan 1 kohdan toisella alakohdalla on samalla otettu käyttöön sääntö, jonka mukaan eläkkeisiin sovellettavan korjauskertoimen vähimmäismäärä on 100 prosenttia.

9 Uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 20 artiklan 4 kohdan mukaan siirtymäkauden järjestelmää, joka koskee korjauskertoimia, sovelletaan myös työkyvyttömyyskorvauksiin.

10 Mainitun siirtymäkauden järjestelmän nojalla sovellettavat korjauskertoimet määritetään uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XI olevan 1 artiklan 3 kohdan a alakohdan ja 3 artiklan 5 kohdan b alakohdan mukaan kyseessä olevan eläkeläisen asuinjäsenvaltion elinkustannusten ja Belgian elinkustannusten keskimääräisenä erotuksena (jäljempänä maamenetelmä), kun taas pääkaupunkimenetelmää sovelletaan edelleen työtehtävissä toimivien virkamiesten palkkoihin.

11 Jotta pääkaupunkimenetelmästä siirtymistä uuteen maamenetelmään helpotettaisiin kyseessä olevien eläkeläisten kannalta, maamenetelmä otetaan käyttöön asteittain neljän vuoden siirtymäkauden aikana. Tältä osin uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevassa 20 artiklan 2 kohdassa porrastetaan eläkkeiden määrän suhteellinen koostumus seuraavan aikataulun mukaan:

– 1.5.2004 lukien: 80 prosenttia pääkaupunkimenetelmä ja 20 prosenttia maamenetelmä

– 1.5.2005 lukien: 60 prosenttia pääkaupunkimenetelmä ja 40 prosenttia maamenetelmä

– 1.5.2006 lukien: 40 prosenttia pääkaupunkimenetelmä ja 60 prosenttia maamenetelmä

– 1.5.2007 lukien: 20 prosenttia pääkaupunkimenetelmä ja 80 prosenttia maamenetelmä

– 1.5.2008 lukien: 100 prosenttia maamenetelmä.

12 Uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 24 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetään lisäksi ennen 1.5.2004 saadun nettoeläkkeen nimellisarvon takaamisesta.

## II Asian tausta

13 Valittaja on siitä lukien, kun hänet on helmikuussa 2003 siirretty eläkkeelle, saanut vanhojen henkilöstösääntöjen 53 ja 78 artiklan nojalla työkyvyttömyyskorvausta, johon kyseisten henkilöstösääntöjen 82 artiklan nojalla sovellettiin korjauskerrointa, joka oli vahvistettu maalle, jossa asianomainen osoitti asuinpaikkansa olevan, eli Yhdistyneelle kuningaskunnalle, koska valittaja oli asettautunut Lontooseen, mistä hän oli ostanut talon. Valittajan työkyvyttömyyskorvaukseen sovellettiin siis 1.1.2004 lukien korjauskerrointa, joksi oli vahvistettu Yhdistyneen kuningaskunnan osalta 139,6 prosenttia. Mainittu korjauskerroin laskettiin pääkaupunkimenetelmän mukaan niin, että se heijasti elinkustannusten eroa Lontoossa ja Brysselissä.

14 Euroopan yhteisöjen komission henkilökohtaisten etuuksien hallinto- ja maksutoimisto ilmoitti valittajalle 13.5.2004 päivätyllä kirjeellä uusien henkilöstösääntöjen voimaantulon vaikutuksista hänen eläkeoikeuksiinsa. Mainitussa kirjeessä ilmoitettiin muun muassa, että valittajan eläkeoikeudet eivät muuttuneet, jos hänen eläkkeensä oli vahvistettu ennen toukokuuta 2004.

15 Valittaja havaitsi kuitenkin, että hänen saamansa rahasuoritukset pienenivät uusien henkilöstösääntöjen mukaan, koska Lontoossa asuville entisille virkamiehille

maksettuihin eläkkeisiin sovellettava korjauskerroin asteittain poistettiin ja korvattiin uudella korjauskertoimella, joka oli aiempaa pienempi.

16 Valittaja teki tämän vuoksi 20.8.2004 nimittävälle viranomaiselle henkilöstösääntöjen 90 artiklassa tarkoitetun valituksen, joka koski komission päätöstä, joka muodostui vuoden 2004 toukokuun ja heinäkuun välistä aikaa koskevista eläkelaskelmista. Valittaja vetosi siihen, että hänen eläkeoikeuksiensa pieneneminen, joka hänen mukaansa oli epäoikeutettua, ja erityisesti korjauskertoimen pieneneminen oli ristiriidassa useiden yleisten oikeusperiaatteiden kanssa. Komissio hylkäsi kyseisen valituksen 13.12.2004 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös).

## III Valituksenalainen tuomio

17 Valituksenalaisella tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valittajan kanteen, jolla vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista, kun sitä tarkasteltiin yhdessä yhtäältä sen nimittävän viranomaisen päätöksen kanssa, joka oli riitautettu asianomaisen valituksella ja jolla oli muutettu 1.5.2004 hänen eläkkeeseensä sovellettavaa korjauskerrointa, kotitalouslisää ja kiinteämääräistä koulutuslisää, sekä toisaalta hänen eläkelaskelmiensa kanssa siltä osin kuin niissä sovellettiin viimeksi mainittua päätöstä vuoden 2004 toukokuusta lukien.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi ensinnäkin, että kotitalouslisää ja koulutuslisää koskevat vaatimukset oli jätettävä tutkimatta sen vuoksi, että niitä ei ollut valittajan valituksessa, ja että vuoden 2004 touko- ja kesäkuun eläkelaskelmiin sisältyvän päätöksen kumoamista koskeva vaatimus oli jätettävä tutkimatta, koska valittajalla ei ollut oikeussuojan tarvetta. Sitä vastoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että oikeussuojan tarve oli olemassa vuoden 2004 heinäkuuta koskevan eläkelaskelman riitauttamisen osalta, koska työtehtävissä toimivien virkamiesten, joiden asemapaikka oli Yhdistyneessä kuningaskunnassa, palkkoihin sovellettava korjauskerroin oli vahvistettu pääkaupunkimenetelmän mukaan 142,7 prosenttiin taannehtivasti kyseisen kuukauden osalta, kun taas valittajan eläkkeen määrä oli jäädytetty nimellisarvon takaamista koskevan periaatteen mukaan samalle tasolle, joka saatiin soveltamalla 139,6 prosentin korjauskerrointa samana ajankohtana.

19 Sen jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 20 artiklan lainvastaisuutta koskevan väitteen seitsemän osaa, jotka muodostivat valittajan esittämän ainoan kanneperusteen ja jotka perustuivat luottamuksensuojan, oikeusvarmuuden, taannehtivuuskiellon, saavutettujen oikeuksien ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteiden sekä suhteellisuusperiaatteen ja hyvän hallinnon periaatteen loukkaamiseen ja harkintavallan väärinkäyttöön sekä perustelujen puutteellisuuteen, olivat perusteettomia.

20 Mainitun kanneperusteen sen osan, joka perustui yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen ja jonka osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi on riitautettu nyt käsiteltävällä valituksella, tueksi vedottiin neljään väitteeseen.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis valituksenalaisen tuomion 99–109 kohdassa hylännyt valittajan ensimmäisen väitteen, jonka mukaan maamenetelmän soveltaminen niiden siirtymäkauden korjauskerrointen laskemiseen, joita sovellettiin ennen 1.5.2004 eläkkeelle siirrettyjen virkamiesten eläkkeisiin, loukkaa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, koska mainitun uuden menetelmän mukaan lasketut korjauskertoimet eivät taanneet kaikkien eläkeläisten yhdenmukaisen ostovoiman säilyttämistä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti ensin asiassa T-184/00, Drouvis vastaan komissio, 26.2.2003 annetussa tuomiossa (Kok. H. 2003, s. I-A-51 ja II-297, 60 kohta) esittämistään loppupäätelmistä, joiden mukaan yksi ainoa maakohtainen korjauskerroin voi olla asianmukainen indikaattori, joka heijastaa väistämättä likimääräisesti elinkustannuksia jäsenvaltiossa ja palvelee kohtalaisesti päämäärää taata eläkeläisten yhdenvertainen kohtelu.

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut myös, että kun lainsäätäjä on korvannut pääkaupunkimenetelmän maamenetelmällä, se ei ole ylittänyt harkintavaltansa käytölle tältä osin asetettuja rajoja. Valituksenalaisen tuomion 105 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on erityisesti todennut, että lainsäätäjä on vapaa ottamaan käyttöön asianomaisten virkamiesten osalta aiempaa epäedullisempia säännöksiä sillä edellytyksellä, että samalla säädetään riittävän pitkästä siirtymäajasta. Tätä vapautta ei myöskään voida rajoittaa vetoamalla yhtäläisen ostovoiman periaatteeseen, etenkään, kun siirtymäkauden järjestelmässä eläkeläisille taataan, että heidän ennen uusien henkilöstösääntöjen voimaantuloa saamansa nettoeläkkeen nimellisarvo säilyy ennallaan.

23 Valituksenalaisen tuomion 110–115 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt valittajan toisen väitteen, joka perustuu työtehtävissä toimivien virkamiesten, joihin sovelletaan edelleen pääkaupunkimenetelmää, ja eläkkeellä olevien virkamiesten väliseen syrjintään, ja todennut, että kyseiset kaksi virkamiesryhmää ovat objektiivisesti katsoen erilaisessa tilanteessa.

24 Valittajan kolmas väite, jolla hän pyrki osoittamaan, että kyseessä on syrjintä Belgiassa asuviin eläkeläisiin nähden siitä syystä, että Belgiassa asuvien eläkeläisten eläkkeet vahvistetaan ottamalla huomioon elinkustannukset Brysselissä pääkaupunkina, on hylätty valituksenalaisen tuomion 116–130 kohdassa. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi ensin, että uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XI olevan 1 artiklan 3 kohdan a alakohdan ii alakohdan ja 3 artiklan 5 kohdan b alakohdan mukaan muissa jäsenvaltioissa kuin Belgian kuningaskunnassa maksettuihin eläkkeisiin sovellettavat korjauskertoimet määritetään ”suhteessa Belgiaan” ja että mistään uudessa eläkejärjestelmässä ei voida päätellä, että lainsäätäjä olisi halunnut, että Belgiassa asuvat eläkeläiset hyötyvät korjauskertoimesta, jossa otetaan huomioon elinkustannukset Brysselissä pääkaupunkina.

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisännyt valituksenalaisen tuomion 120–123 kohdassa, että pitää paikkansa, että kun pääkaupunkimenetelmästä siirryttiin maamenetelmään, belgialaisten eläkkeiden perusmäärää ja siihen sovellettavaa 100 prosentin korjauskerrointa ei pienennetty niin, että uusi menetelmä olisi otettu huomioon. Tältä osin komissio on istunnossa selittänyt, että käytännössä tilastotieteilijät olivat tulleet siihen tulokseen, että menetelmä, jolla verrataan hintojen eroa Brysselissä ja jossakin toisessa pääkaupungissa kuten Lontoossa, antaa täysin pätevän arvion hintojen erosta Belgiassa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa kaikkien tuotteiden osalta vuokria lukuun ottamatta. Komissio on täsmentänyt, että eläkkeisiin sovellettavien korjauskerrointen määrittämiseksi tilastotieteilijät vertaavat keskimääräisiä vuokria kyseessä olevassa maassa keskimääräisiin vuokriin Belgiassa. Tältä pohjalta voidaan arvioida, että ”Brysselin ja Belgian keskiarvon välinen ero on noin 2 prosenttia”. Belgialle ei kuitenkaan ole vahvistettu 98 prosentin korjauskerrointa.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut tältä osin valituksenalaisen tuomion 124 kohdassa, että komission antamat selitykset koskevat uuden

eläkejärjestelmän täytäntöönpanoa, sellaisena kuin Euroopan yhteisöjen tilastotoimisto (Eurostat) on sen toteuttanut ja sellaisena kuin se on viimeistelty eläkkeisiin sovellettavien korjauskerrointen mukauttamisesta annetuissa asetuksissa, kun taas valittajan esittämä lainvastaisuusväite koskee vain uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevaa 20 artiklaa. Yhteisöjen asetuksen laillisuus ei kuitenkaan voi riippua siitä, miten kyseistä asetusta käytännössä sovelletaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi valituksenalaisen tuomion 125 kohdassa, että joka tapauksessa siltä osin kuin komission kuvaama käytäntö väitetysti suosii Belgiassa asuvia eläkeläisiä jättämällä uuden maamenetelmän huomiotta, on huomautettava, että yhdenvertaisen kohtelun periaatteen noudattaminen on sovitettava yhteen laillisuusperiaatteen noudattamisen kanssa ja laillisuusperiaatteen mukaan kukaan ei voi omaksi edukseen vedota toisen hyväksi tehtyyn lainvastaisuuteen.

27 Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 131–140 kohdassa neljännen väitteen, jolla valittaja toi esiin syrjinnän sellaisiin eläkeläisiin nähden, jotka asuvat jossakin ”halvassa” jäsenvaltiossa, joita ennen 1.5.2004 koski korjauskerroin, joka oli alle 100 prosenttia, ja joiden osalta uudessa eläkejärjestelmässä on otettu käyttöön korjauskertoimen vähimmäismäärä 100 prosenttia, mistä on seurannut se, että kyseiset eläkeläiset hyötyvät korjauskertoimesta, joka on selvästi suurempi kuin heidän asuinpaikkansa todelliset elinkustannukset.

28 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi siis valituksenalaisen tuomion 132–135 kohdassa, että kyseistä väitettä ei voitu ottaa tutkittavaksi, koska valittaja ei ollut osoittanut, että hän voisi saada taloudellista hyötyä tuomiosta, jolla todettaisiin lainvastaiseksi se, että ”halvoissa” jäsenvaltioissa asuville eläkeläisille maksettuihin eläkkeisiin sovelletaan korjauskertoimen vähimmäismäärää 100:aa prosenttia. Valittaja ei erityisesti ollut väittänyt, että väitetty ”taloudellinen lahja”, joka mainitunlaisessa jäsenvaltiossa asuville eläkeläisille annettiin, väistämättä merkitsisi sitä, että ”kalliissa” jäsenvaltiossa asuville eläkeläisille aiheutuu vastaava taloudellinen tappio. Koska yhteisön eläkejärjestelmä ei sitä paitsi perustu eläkerahastomalliin vaan yhteisvastuuperiaatteeseen, sääntö, jolla otettiin käyttöön korjauskertoimen vähimmäismäärä 100 prosenttia, ei oikeudelliselta kannalta vaikuta niin, että kyseessä olevat eläkeläiset rikastuisivat sen eläkeläisryhmän kustannuksella, johon valittaja kuuluu.

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 136 kohdassa, että missään tapauksessa korjauskertoimen vähimmäismäärän 100 prosentin käyttöönottoa ei voida pitää selvästi mielivaltaisena tai epäasianmukaisena, kun otetaan huomioon, että kyseinen sääntö hyväksyttiin, jotta siirtymäkauden

järjestelmä, jossa eläkkeisiin sovellettavat korjauskertoimet säilytetään, olisi mahdollisimman lähellä lopullista järjestelmää, jossa korjauskertoimet poistetaan. Näin ollen useiden jäsenvaltioiden osalta ja kyseessä olevien eläkeläisten kannalta mainitulla säännöllä vain ennakoitiin eläkkeisiin sovellettavien korjauskertoimien poistoa.

## IV Valitus

30 Campoli vaatii valituksellaan, että yhteisöjen tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– hyväksyy valittajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset, joita on muutettu siltä osin kuin valittajan vaatimukset, jotka koskivat kotitalouslisää ja koulutuslisää, on jätetty tutkimatta, ja siis kumoaa nimittävän viranomaisen 13.12.2004 tekemän päätöksen, jolla hylättiin valittajan valitus, tarkasteltuna kokonaisuutena yhtäältä nimittävän viranomaisen sen päätöksen kanssa, joka oli riitautettu mainitulla valituksella ja jolla muutettiin 1.5.2004 valittajan eläkkeeseen sovellettavaa korjauskerrointa, sekä toisaalta valittajan eläkelaskelmien kanssa siltä osin kuin niihin on sovellettu viimeksi mainittua päätöstä toukokuusta 2004 lukien ja

– velvoittaa vastaajan korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

31 Komissio, joka on tehnyt myös vastavalituksen, vaatii yhteisöjen tuomioistuinta

– ensisijaisesti jättämään valituksen tutkimatta

– toissijaisesti hylkäämään valituksen kokonaan perusteettomana ja

– velvoittamaan Campolin korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

32 Euroopan unionin neuvosto vaatii yhteisöjen tuomioistuinta

– hylkäämään valituksen perusteettomana ja

– velvoittamaan Campolin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

33 Valituksellaan valittaja riitauttaa arvioinnin, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt valittajan kanneperusteen sen osan, joka perustui yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen, tueksi esitetyistä ensimmäisestä, kolmannesta ja neljännestä väitteestä. Valittaja vetoaa valituksessaan yhteen ainoaan valitusperusteeseen ja tuo tältä osin esiin sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, puolustautumisoikeuksien periaatetta ja asianosaisten yhdenvertaisuutta yhteisöjen tuomioistuimissa koskevaa periaatetta, se on jättänyt ottamatta huomioon toimielimille asetetun perusteluvelvollisuuden, se on soveltanut virheellisesti oikeussuojan tarpeen käsitettä lainvastaisuusväitteen yhteydessä, eikä se ole noudattanut omaa perusteluvelvollisuuttaan.

34 Ennen kuin tutkitaan, onko tämä valitusperuste perusteltu, on ratkaistava komission tekemä vastavalitus, koska sen tarkoituksena on se, että todettaisiin, että valittajan tekemä valitus on jätettävä tutkimatta.

A *Vastavalitus*

1. Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

35 Komissio katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt viran puolesta todeta, että yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen perustuvan kanneperusteen osan tueksi esitetyt ensimmäinen, kolmas ja neljäs väite on jätettävä tutkimatta, koska niitä ei ollut esitetty oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä. Komissio tuo tältä osin esiin sen, että oikeudenkäyntiä edeltävässä valituksessaan valittaja oli esittänyt kyseisen kanneperusteen osan osalta vain toisen väitteen, joka perustui virkamiesten ja eläkeläisten väliseen syrjintään, ja että tämä väite oli eri väite kuin ne kolme muuta väitettä, jotka esitettiin myöhemmin.

36 Komissio täsmentää vastauskirjelmässään, että sen vastavalituksen tarkoituksena on se, että valitus jätetään tutkimatta, koska valituksessa viitataan yksinomaan kyseisiin kolmeen väitteeseen, joiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat. Komissio myöntää, että edes näin muotoiltuna sen vastavalituksen kohde ei täysin vastaa yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklan sanamuotoa, mutta katsoo, että yhteisöjen tuomioistuimen on joka tapauksessa tutkittava viran puolesta se, oliko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tehnyt oikeudellisen virheen, kun se ei todennut viran puolesta, että kyseiset kolme väitettä oli jätettävä tutkimatta.

37 Valittajan mukaan vastavalitus on jätettävä tutkimatta, koska toisin kuin mainitussa 56 artiklassa edellytetään, komission vaatimuksia ei ole hylätty ensimmäisessä oikeusasteessa. Erityisesti komissio ei ole vaatinut, että kanne on jätettävä tutkimatta, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hyväksynyt kaikki komission vaatimukset, kun se on hylännyt kanteen perusteettomana. Lisäksi vaikka komissio tekee vastavalituksen, se ei vaadi valituksenalaisen tuomion kumoamista kokonaan tai osittain.

38 Toissijaisesti valittaja katsoo, että vastavalitus on perusteeton. Kyseessä olevat ensimmäinen, kolmas ja neljäs väite nimittäin liittyvät yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen, johon valittaja on valituksessaan vedonnut. Riidanalaisessa

päätöksessä komissio on itse selvästi yksilöinyt valittajan perustelujen olevan siihen seikkaan kohdistettua kritiikkiä, että ”’kalliilla’ alueella asuvilta riistetään näin ollen ostovoima, joka vastaa sellaisilla henkilöillä olevaa ostovoimaa, joiden asuinpaikka on ’halvemmilla alueilla,’” ja että ”eläkeläisillä ei enää ole samaa ostovoimaa asuinpaikkansa mukaan”. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suullista käsittelyä varten laaditussa kertomuksessa esitetään selvästi ne neljä väitettä, joihin valittaja vetosi syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista koskevien perustelujensa tueksi, eikä komissio ole moittinut kyseistä kertomusta tai väittänyt, että kyseisiä väitteitä ei voitaisi tutkia.

2. Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

39 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklan toisen kohdan mukaan muutosta voivat hakea kaikki asianosaiset, joiden vaatimukset on kokonaan tai osittain hylätty.

40 Kuten komissio on kuitenkin itse todennut vastauskirjelmässään, valituksenalaisessa tuomiossa on hyväksytty kaikki sen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämät vaatimukset. On erityisesti huomautettava, että komissio on kylläkin todennut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että valittajan vaatimukset, jotka koskivat kotitalouslisää ja koulutuslisää, on jätettävä tutkimatta, koska niitä ei ole mainittu valituksessa, mutta että komissio ei ole millään tavalla tuonut esiin sitä, että yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen perustuva kanneperusteen osa olisi jätettävä tutkimatta.

41 Kuten erityisesti yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklasta sitä paitsi ilmenee, valituksessa on vaadittava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion kumoamista kokonaan tai osittain, ja yhteisöjen tuomioistuin voi silloin, kun se kumoaa tuomion, joko itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen, tai palauttaa asian yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi.

42 Esillä olevassa asiassa komission vastavalituksessa ei kuitenkaan vaadita valituksenalaisen tuomion kumoamista vaan sen toteamista, että valittajan tekemä päävalitus on jätettävä tutkimatta.

43 Tästä seuraa, että mainittu vastavalitus on jätettävä tutkimatta.

B *Päävalitus*

1. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi ensimmäisestä väitteestä, joka koski yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista ja joka perustui siihen, että uusi maamenetelmä ei takaa kaikille eläkeläisille vastaavaa ostovoimaa.

a) Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

44 Valittaja tuo esiin, että hylätessään tämän ensimmäisen väitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta eikä se ole noudattanut yhteisöjen tuomioistuimilla olevaa perusteluvelvollisuutta. Valituksenalaisessa tuomiossa nimittäin asetetaan lainsäätäjällä oleva laaja harkintavalta kyseisen periaatteen yläpuolelle. Mainitun tuomion 105 kohta on valittajan mukaan tältä osin ratkaiseva. Riittävän pitkän siirtymäkauden olemassaolo, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuonut esiin, on seikka, jolla on merkitystä, kun tarkastellaan oikeusvarmuuden, taannehtivuuskiellon ja saavutettujen oikeuksien periaatteiden noudattamista, mutta sillä ei ole merkitystä silloin, kun tutkitaan toimenpiteen laillisuutta yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kannalta.

45 Valittaja korostaa sitä paitsi, että korjauskerroin, joka on vahvistettu maamenetelmän mukaan, on yhdenvertaisuusperiaatteen vastainen siltä osin kuin sen perusteella ei ole mahdollista heijastaa edes likimääräisesti elinkustannuksia maassa, eikä se siis

palvele entisten virkamiesten yhtäläisen ostovoiman tavoitetta. Uusi menetelmä on nimittäin epäedullinen sellaisille eläkeläisille, jotka asuvat pääkaupungissa tai muissa ”kalliissa” kaupungeissa tai ”kalliilla” alueilla ja joiden on mahdotonta selvitä asuinpaikkaansa liittyvistä kustannuksista.

46 Komission mukaan valituksenalaisen tuomion 105 kohdassa vain tehdään johtopäätöksiä harkintavallasta, joka lainsäätäjällä on kyseisellä alalla. Kyseisessä kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on muun muassa katsonut, että sillä, että kyseessä olevaa menetelmää muutetaan, ei loukata yhtäläistä ostovoimaa yhdenvertaisuusperiaatteen erityismuotona silloin, kun erottelua ei tehdä mielivaltaisella tai selvästi epäasianmukaisella tavalla, joka ylittäisi sen harkintavallan, joka lainsäätäjällä on, eikä varsinkaan silloin, kun siirtymäkauden järjestelmällä taataan nettoeläkkeen nimellisarvon säilyminen.

47 Neuvosto väittää, että valittaja sekoittaa keskenään yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ja ”ostovoiman vastaavuuden periaatteen”. Valituksenalaisen tuomion 105 kohdassa nimittäin ei viitata yhdenvertaisen kohtelun periaatteeseen yleisesti vaan ”ostovoiman vastaavuuden periaatteeseen”, joka on vain yksi niistä keinoista, joilla yhdenvertainen kohtelu on mahdollista taata. Aivan kuten pääkaupunkimenetelmä, maamenetelmäkin sitä paitsi on yhdenvertaisen kohtelun periaatteen mukainen, eikä se lisäksi vaaranna eläkeläisten vapaata liikkuvuutta. Samalla tavoin kuin nykyinen järjestelmäkin vanha järjestelmä nimittäin suosi sellaisten asuinpaikkojen valintaa, joissa valtionsisäiset elinkustannukset ovat pienemmät, ja ohjasi siis asuinpaikan valintaa.

b) Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

48 Moitteillaan, jotka koskevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointia väitteestä, jonka mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu sen vuoksi, että kaikille eläkeläisille ei ole taattu vastaavaa ostovoimaa uuden maamenetelmän osalta, valittaja pyrkii siihen, että yhteisöjen tuomioistuin toteaisi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti katsonut, että yhteisön lainsäätäjä ei ole ylittänyt harkintavaltansa rajoja tällä alalla, kun se on korvannut pääkaupunkimenetelmän maamenetelmällä korjauskerrointen vahvistamisessa siirtymäkauden eläkejärjestelmässä.

49 Jotta tämän väitteen oikeellisuus voidaan arvioida, on ensin ratkaistava se, onko yhden ainoan maamenetelmän mukaan lasketun maakohtaisen korjauskertoimen soveltaminen eläkkeisiin sovitettavissa yhteen yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa vai ei.

50 Tältä osin on huomautettava, että yhdenvertaisen kohtelun tai syrjintäkiellon periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavoin eikä erilaisia tapauksia kohdella samalla tavoin, ellei tällainen kohtelu ole objektiivisesti perusteltua (asia C-344/04, IATA ja ELFAA, tuomio 10.1.2006, Kok. 2006, s. I-403, 95 kohta ja asia C-227/04 P, Lindorfer v. neuvosto, tuomio 11.9.2007, Kok. 2007, s. I-6767, 63 kohta).

51 Vanhojen henkilöstösääntöjen säännöksistä, joissa säädetään korjauskertoimen soveltamisesta virkamiesten palkkoihin ja eläkkeisiin, yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut, että ei voida väittää, että säännös, jonka tarkoituksena on säilyttää kaikkien eläkkeellä olevien virkamiesten osalta vastaava ostovoima heidän asuinpaikastaan riippumatta, olisi ristiriidassa yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa (ks. asia C-187/03 P, Drouvis v. komissio, määräys 29.4.2004, 25 ja 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

52 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kuitenkin on aiheellisesti todennut valituksenalaisen tuomion 99–101 kohdassa, korjauskerroinjärjestelmä on jo luonteeltaan sellainen, ettei sillä voida taata entisten virkamiesten täysin yhdenvertaista kohtelua, koska on selvästi mahdotonta ottaa huomioon elinkustannukset ja niiden vaihtelut eri jäsenvaltioiden jokaisella paikkakunnalla, jonne eläkeläiset saattavat asettua asumaan, ja soveltaa kuhunkin niistä erityistä korjauskerrointa. Näin ollen yksi ainoa maakohtainen korjauskerroin voi olla asianmukainen indikaattori, joka heijastaa väistämättä likiarvoisesti jäsenvaltion elinkustannuksia.

53 Menetelmästä, joka on valittava tällaisen yhden maakohtaisen korjauskertoimen laskemiseksi, on todettava, että, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 69 ja 70 kohdassa, on selvää, että riippumatta siitä, mikä järjestelmä valitaan, siihen voi parhaimmillaankin sisältyä vain kohtuullinen likiarvo todellisista

elinkustannuksista, joita kullakin entisellä virkamiehellä on, ja että tästä näkökulmasta katsoen sekä pääkaupunkimenetelmässä että maamenetelmässä on etuja ja haittoja.

54 Kun otetaan huomioon se, että yksi maakohtainen korjauskerroin väistämättä on likiarvo, tavoitetta taata tietty ostovoiman vastaavuus eri jäsenvaltioissa asuvien entisten virkamiesten kesken on katsottava noudatetun siltä osin kuin mainittu yksi ainoa korjauskerroin on vahvistettu sellaisten arviointiperusteiden mukaan, jotka takaavat sen edustavuuden. On kuitenkin kiistatonta, että maamenetelmä heijastaa elinkustannuksia valtiossa vähintään yhtä edustavasti kuin pääkaupunkimenetelmä.

55 Koska maamenetelmä siis on asianmukainen laskentatapa eläkeläisten ostovoiman vastaavuuden takaamiseksi mahdollisimman suuressa määrin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä, kun se on katsonut, että yhteisön lainsäätäjä ei ollut loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, kun se oli korvannut pääkaupunkimenetelmän maamenetelmällä korjauskerrointen vahvistamiseksi siirtymäkauden eläkejärjestelmässä.

56 Valittajan moitteista, jotka koskevat valituksenalaisen tuomion 105 kohtaa, on todettava, että ne osoittautuvat perusteettomiksi. Valituksenalaisen tuomion 99–104 kohdassa esitetystä päättelystä seuraa, että toisin kuin valittaja väittää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tosiasiallisesti vastannut kieltävästi kysymykseen siitä, merkitseekö uusi korjauskertoimien vahvistamismenetelmä mielivaltaista tai tavoiteltuun päämäärään nähden selvästi epäasianmukaista erottelua. Näin tehdessään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei mitenkään ole väittänyt, että ainoa lainsäätäjän harkintavallan rajoitus olisi se, että on olemassa riittävä siirtymäaika, kuten valittaja väittää, vaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sitä vastoin tutkinut tämän tuomion 51–54 kohdassa esitetyn kaltaista päättelyä seuraten sen, onko yhteisön lainsäätäjä loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, kun se on korvannut pääkaupunkimenetelmän maamenetelmällä. Kun riitautettu kohta luetaan omassa asiayhteydessään, on siis selvää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely ei perustu oletukseen siitä, että eläkejärjestelmää muutettaessa yhteisön lainsäätäjää sitovat oikeusvarmuuden ja saavutettujen oikeuksien periaatteet muttei yhdenvertaisen kohtelun periaate.

57 Edellä esitetystä seuraa, että ainoan valitusperusteen ensimmäinen osa, joka perustuu yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen ja yhteisöjen tuomioistuimilla olevan perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämiseen, on hylättävä perusteettomana.

2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi neljännestä väitteestä, joka perustui syrjintään niihin eläkeläisiin nähden, jotka asuvat jossakin ”halvassa” jäsenvaltiossa, sen vuoksi, että käyttöön on otettu korjauskertoimen vähimmäismäärä 100 prosenttia

a) Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

58 Valittaja väittää, että toisin kuin valituksenalaisen tuomion 132–135 kohdassa on katsottu, hänellä oli oikeussuojan tarve. Hän kiistää sen, että tällainen tarve voisi seurata vain siitä, että ”halvassa” jäsenvaltiossa asuvat eläkeläiset rikastuvat ”kalliissa” jäsenvaltiossa asuvien eläkeläisten kustannuksella, ja korostaa, että hänen kritiikkinsä perustuu siihen, että ”yhtäläisen ostovoiman periaatetta” on loukattu. Vaikka oletettaisiin, että pitäisi pohtia tietylle eläkeläisryhmälle maksettujen etuuksien ja toiselle eläkeläisryhmälle maksettujen etuuksien välisiä suhteita, olisi todettava, että korjauskertoimen vähimmäismäärän 100 prosentin soveltamisesta aiheutunut kustannus on kompensoitu ottamalla käyttöön maamenetelmä.

59 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 136 kohdassa tekemästä toteamuksesta, jonka mukaan korjauskertoimen vähimmäismäärän 100 prosentin käyttöönottoa ei missään tapauksessa voida pitää selvästi mielivaltaisena tai epäasianmukaisena, valittaja tuo esiin, että pelkkä viittaus lainsäätäjän laajaan harkintavaltaan ja tavoitteeseen lähentää siirtymäkauden järjestelmää lopulliseen järjestelmään ei voi oikeuttaa mainittua johtopäätöstä. Mitään siirtymäkauden järjestelmää ei sitä paitsi ole vahvistettu niiden eläkeläisten osalta, jotka asuvat halvoissa maissa. Siirtymäkauden järjestelmän luonne tai ominaispiirteet eivät objektiivisesti mitenkään perustele erottelua, joka seuraa siitä, että säännöstä, jolla otetaan käyttöön kyseisiin eläkeläisiin sovellettava korjauskertoimen vähimmäismäärä, seuraa heille etuuksia, jotka ylittävät huomattavasti elinkustannukset heidän asuinpaikassaan.

60 Komissio ja neuvosto katsovat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aivan oikein katsonut, että valittajan väite on jätettävä tutkimatta. Ne tuovat esiin tältä osin sen, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi katsonut, että kyseinen väite on perusteltu, siitä olisi seurannut, että ”halvoissa” jäsenvaltioissa asuvien eläkeläisten eläkkeen määrää pienennetään, mikä ei olisi mitenkään muuttanut valittajan tilannetta. Toissijaisesti ne väittävät, että päättäessään, että useiden jäsenvaltioiden osalta ja sellaisten eläkeläisten kannalta, jotka asuvat ”halvoissa” jäsenvaltioissa, siirtymäkauden järjestelmä on sama kuin lopullinen järjestelmä, lainsäätäjä on tehnyt johdonmukaisen ja asianmukaisen valinnan. Neuvosto korostaa, että viimeksi mainittujen osalta ei ollut oikeutettuja odotuksia suojattavana, mikä selittää sen, että heidän osaltaan siirtymätoimenpiteet eivät olleet tarpeen.

b) Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

61 Näihin valituksenalaisen tuomion perusteluihin, joilla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt valittajan väitteen, joka perustuu syrjintään jossakin ”halvassa” jäsenvaltiossa asuviin eläkeläisiin nähden sen johdosta, että on otettu käyttöön korjauskertoimen vähimmäismäärä 100 prosenttia, kohdistuva kritiikki koskee sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviota kyseisen väitteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymisestä että kyseisen väitteen aineellista tutkimista. Valittajan tarkoituksena on nimittäin osoittaa, että toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, kyseinen väite voidaan ottaa tutkittavaksi ja että se on perusteltu.

62 Ennen kuin tähän kritiikkiin vastataan, on tutkittava komission esittämä oikeudenkäyntiväite. Komissio tuo esiin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt viran puolesta todeta, että väitettä ei voida tutkia, koska valittaja oli esittänyt sen vasta vastauskirjelmässään ensimmäisessä oikeusasteessa käydyssä menettelyssä, joten kyse on uudesta väitteestä.

63 Tältä osin voidaan vain todeta, kuten julkisasiamies on tehnyt ratkaisuehdotuksensa 103 ja 104 kohdassa, että kyseessä oleva väite sisältyi, joskin vasta alkutekijöissään, siihen kannekirjelmän osaan, joka koski harkintavallan väärinkäyttöä,

suhteellisuusperiaatteen loukkaamista ja perusteluvelvollisuuden laiminlyömistä. Oikeuskäytännöstä ilmenee kuitenkin, että kanneperuste, jolla laajennetaan asian vireille saattaneessa kannekirjelmässä aikaisemmin nimenomaisesti tai implisiittisesti esitettyä kanneperustetta, on otettava tutkittavaksi (ks. vastaavasti asia 306/81, Verros v. parlamentti, tuomio 19.5.1983, Kok. 1983, s. 1755, 9 kohta ja asia C-412/05 P, Alcon v. SMHV, tuomio 26.4.2007, Kok. 2007, s. I-3569, 38–40 kohta).

64 Valittajan moitteiden perusteltavuuden osalta on ensin tarkasteltava moitteita, jotka koskevat valituksenalaisen tuomion 136 kohtaa, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin todettuaan ensin, että kyseessä oleva väite on jätettävä tutkimatta, koska valittajalla ei ollut oikeussuojan tarvetta, on katsonut, että korjauskertoimen vähimmäismäärän 100 prosentin käyttöönottoa ei missään tapauksessa voida pitää selvästi mielivaltaisena tai epäasianmukaisena, kun otetaan huomioon se, että mainittu sääntö on annettu, jotta siirtymäkauden järjestelmää, jossa eläkkeisiin sovellettavat korjauskertoimet säilytetään, voitaisiin mahdollisimman suuressa määrin lähentää lopulliseen järjestelmään, jossa ne poistetaan. Ainoastaan siinä tapauksessa, että mainitussa toteamuksessa olisi oikeudellinen virhe, nyt käsiteltävä valittajan valitusperusteen osa voisi nimittäin lopulta menestyä. Näin ei kuitenkaan ole.

65 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aivan oikein todennut, korjauskertoimen vähimmäismäärän 100 prosentin käyttöönotto siirtymäkauden järjestelmässä vain ennakoi sitä, että lopullisen järjestelmän mukaan osalta eläkeläisiä korjauskertoimet poistetaan. Sitä, onko siirtymäkauden järjestelmä sopusoinnussa yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa, on siis arvioitava tältä kannalta.

66 On kuitenkin todettava, että yhteisön lainsäätäjän päätös muuttaa eläkejärjestelmää niin, että eläkkeisiin sovellettavat korjauskertoimet poistetaan, ei ole ristiriidassa yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa. Vaikka onkin totta, että vanha eläkejärjestelmä, joka perustuu korjauskerroinjärjestelmään ja siis tiettyyn ostovoiman kompensointiin eläkeläisen asuinjäsenvaltion mukaan, oli asianmukainen keino panna mainittu periaate täytäntöön, tästä ei kuitenkaan voida päätellä, että kaikki muut järjestelmät ovat ristiriidassa mainitun periaatteen kanssa.

67 Kuten neuvosto on nimittäin aiheellisesti todennut, eläkejärjestelmä, jonka tarkoituksena on ostovoiman vastaavuus, on vain yksi niistä keinoista, joilla on mahdollista taata yhdenvertaisen kohtelun periaate. Mainittua periaatetta noudattaa myös järjestelmä, jonka mukaan eläkeläiset saavat vastaavin maksuin nimellisarvoltaan saman eläkkeen, mikä sitä paitsi on yleensä tilanne jäsenvaltioissa ja muissa kansainvälisissä järjestöissä olemassa olevissa eläkejärjestelmissä, kuten komissio on todennut.

68 Kun otetaan huomioon se, että uusista henkilöstösäännöistä johtuva lopullinen eläkejärjestelmä on siltä osin kuin siinä ei enää tavoitella tietyn ostovoiman vastaavuuden takaamista eläkeläisille heidän asuinpaikastaan riippumatta siis sopusoinnussa yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa, siirtymäkauden järjestelmä, jolla vain ennakoidaan yhdensuuruisen eläkkeen periaate niiden eläkeläisten osalta, jotka hyötyvät kyseisestä periaatteesta, ei voi olla syrjintää.

69 On siis todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aivan oikein todennut, että valittajan väite, joka perustuu syrjintään jossakin ”halvassa” jäsenvaltiossa asuviin eläkeläisiin nähden sen vuoksi, että siirtymäkauden järjestelmässä on otettu käyttöön korjauskertoimen vähimmäismäärä 100 prosenttia, ei ole perusteltu. Näin ollen yhteisöjen tuomioistuimen ei tarvitse enää ottaa kantaa vastapuolen väitteeseen, jonka mukaan kyseinen valittajan väite on jätettävä tutkimatta, koska valittajalla ei ole oikeussuojan tarvetta.

70 Edellä esitetystä seuraa, että ainoan valitusperusteen nyt käsitelty osa, joka perustuu yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen ja oikeussuojan tarpeen käsitteen virheelliseen soveltamiseen, on hylättävä.

3. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kolmannesta väitteestä, joka koskee syrjintää Belgiassa asuviin eläkeläisiin nähden

a) Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

71 Valittaja väittää tältä osin, että toisin kuin valituksenalaisessa tuomiossa on todettu, uusi eläkejärjestelmä sisältää liitynnän elinkustannuksiin Brysselissä. Uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XI olevassa 3 artiklassa täsmennettiin siis, että palkkojen ja eläkkeiden mukautus perustuu useisiin mainitun liitteen 1 artiklassa tarkoitettuihin osatekijöihin, joihin kuuluu elinkustannusten kehitys Brysselissä (Brysselin kansainvälinen indeksi). Se, että Belgiaan ei sovelleta korjauskerrointa, kuten uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XI olevassa 3 artiklan 5 kohdassa säädetään, merkitsee, että kyseisiin eläkkeisiin sovelletaan tosiasiallisesti 100 prosentin korjauskerrointa. Näin ollen Belgiassa asuvien eläkeläisten tulot vahvistetaan niin, että huomioon otetaan vain elinkustannukset Brysselissä, joka on kyseisen jäsenvaltion pääkaupunki.

72 Valittaja moittii lisäksi valituksenalaisen tuomion perusteluja, jotka on esitetty sekä sen 124 kohdassa ja joiden mukaan ”yhteisöjen asetuksen laillisuus ei voi riippua siitä, miten kyseistä asetusta käytännössä sovelletaan”, että kyseisen tuomion 125 kohdassa, jossa viitataan oikeuskäytäntöön, jonka mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaatteen noudattaminen on sovitettava yhteen laillisuusperiaatteen noudattamisen kanssa ja laillisuusperiaatteen mukaan kukaan ei voi omaksi edukseen vedota toisen hyväksi tehtyyn lainvastaisuuteen. Valittaja vetoaa tältä osin yhdenvertaisen kohtelun periaatteen, asianosaisten yhdenvertaisuutta yhteisöjen tuomioistuimissa koskevan periaatteen ja puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen sekä yhteisöjen tuomioistuimilla ja toimielimillä olevan perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämiseen.

73 Komissio ja neuvosto viittaavat henkilöstösääntöjen liitteessä XI olevan 1 artiklan 3 kohdan a alakohdan ja 3 artiklan 5 kohdan toisen alakohdan b alakohdan sanamuotoon ja korostavat, että ensimmäisessä näistä artikloista säädetään, että Eurostat laskee taloudelliset pariteetit ”suhteessa Belgiaan”. Uusi järjestelmä ei

siis sisällä mitään liityntää elinkustannuksiin Brysselissä. Siirtymäkauden järjestelmän käytännön toteutus seuraa neuvoston soveltamisasetuksista, jotka Eurostat vain panee täytäntöön. Valittaja on evännyt itseltään mahdollisuuden riitauttaa kyseiset soveltamisasetukset, koska hän on vedonnut vain asetuksen N:o 723/2004 lainvastaisuuteen.

b) Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

74 Kuten tämän tuomion 68 ja 69 kohdassa ja valituksenalaisen tuomion 136 kohdassa on todettu, se, että siirtymäkauden järjestelmällä on otettu käyttöön korjauskertoimen vähimmäismäärä 100 prosenttia, ei merkitse yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista. Näin ollen on todettava, että se, että Belgiassa asuviin eläkeläisiin sovelletaan oikeudellisesti tai tosiasiallisesti 100 prosentin korjauskerrointa, ei voi loukata kyseistä periaatetta.

75 Edes siinä tapauksessa, että maamenetelmän mukaan lasketut elinkustannukset Belgiassa olisivat pienemmät kuin elinkustannukset, jotka peruspalkan laskemisessa on otettu huomioon, mistä seuraisi vanhan eläkejärjestelmän logiikkaa soveltamalla se, että olisi pitänyt vahvistaa korjauskerroin, joka on pienempi kuin 100 prosenttia, se, että Belgiassa asuvat eläkeläiset, kuten kaikki muutkin jossakin ”halvassa” jäsenvaltiossa asuvat eläkeläiset, joista tämän tuomion 69 kohdassa on kyse, saavat koko peruseläkkeen määrän ja siis suuremman ostovoiman kuin valittaja, ei siirtymäkauden järjestelmän näkökulmasta katsoen ole syrjintää.

76 Edellä esitetystä seuraa, että vaikka valituksenalaisen tuomion perusteluissa ja erityisesti kyseisen tuomion 124 ja 125 kohdassa esitetyissä perusteluissa olisikin oikeudellinen virhe, kuten valittaja väittää, mainitunlaisen virheen toteaminen ei voisi johtaa kyseisen tuomion kumoamiseen, koska valittajan väite, joka perustuu syrjintään Belgiassa asuviin eläkeläisiin nähden, on joka tapauksessa hylättävä tämän tuomion 74 ja 75 kohdassa esitetyistä syistä, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäksi on myös esittänyt valituksenalaisessa tuomiossa.

77 Näin ollen ainoan valitusperusteen nyt käsitelty osa, joka perustuu yhdenvertaisen kohtelun periaatteen, asianosaisten yhdenvertaisuutta yhteisöjen tuomioistuimissa koskevan periaatteen ja puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen sekä yhteisöjen tuomioistuimilla ja toimielimillä olevan perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämiseen, on hylättävä.

78 Koska yksikään valittajan ainoan valitusperusteen osista ei ole perusteltu, Campolin tekemä valitus on hylättävä.

## V Oikeudenkäyntikulut

79 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan yhteisöjen tuomioistuin päättää oikeudenkäyntikuluista, jos valitus on perusteeton.

80 Mainitun työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota tämän työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovelletaan muutoksenhakumenettelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Saman työjärjestyksen 69 artiklan 3 kohdassa määrätään kuitenkin, että jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi tai jos siihen on muutoin erityisiä syitä, yhteisöjen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut jaettaviksi asianosaisten kesken tai määrätä, että kukin vastaa omista kuluistaan. Koska osa vaatimuksista on ratkaistu toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi, on määrättävä, että kukin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

81 Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan mukaan, jota sitäkin sovelletaan tämän työjärjestyksen 118 artiklan nojalla, toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Neuvosto on näin ollen velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

**1) Päävalitus ja vastavalitus hylätään.**

**2) Campoli, Euroopan yhteisöjen komissio ja Euroopan unionin neuvosto vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset